

Svajonų
ROMANAI

Aistra

BARBARA DUNLOP

Pavogta nuotaka

2017 rugėjis–spalis

GIKAGIEGIAI

Knygute.lt

Barbara Dunlop
(Barbara Danlop)

PAVOGTA NUOTAKA

Keturių knygų serija
„Čikagiečiai“
Ketvirta knyga

Romance Writers of America
(RITA)
asociacijos
apdovanojimas

Versta iš Barbara Dunlop,
His Stolen Bride, 2016

© Barbara Dunlop, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Thinkstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0278-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Džeksonas Rašas uždarė sunkias metalines duris sukeldamas triukšmą visame Šiaurės rytų Ilinojaus pataisos namų prieškambaryje. Vyras trumpam stabtelėjo, kad apsiprastų nepažįstamoje aplinkoje. Pradėjus eiti batų kulnai taukšėjo į seną linoleumą. Džeksonui dingtelėjo, kad šiame kalėjime būtų galima susukti puikų filmą: daug mažų betoninių kamerų, įkyriai mirksinčios lempos, koridoriuose ir kitose pagalbinėse patalpose aidintys prižiūrėtojų šūksniai.

Kolinas Rašas, Džeksono tėvas, čia kalėjo jau beveik septyniolika metų. Jis buvo investuotojas, iš partnerių nesąžiningais būdais pasisavinęs beveik trisdešimt penkis milijonus dolerių.

Kolinas Rašas buvo sugautas tą dieną, kai jo sūnus šventė tryliktąjį gimtadienį. Viskas vyko labai dramatiškai. Policijos pareigūnai sudrumstė audringą vakarėlį prie namų baseino – svečiai pradėjo klykti ir akimirksniu išsilakstė. Džeksonas iki šiol nepamiršo, kaip didžiulis, dviejų aukštų tortas, puoštas mėlynu ir baltu glajumi bei jo vardu, nukrito ant žemės ir ištiško į gabalus.

Iš pradžių Kolinas atkakliai prisiekinėjo, jog yra nekaltas. Džeksono motina vertė sūnų dalyvauti teismo procese ir kiekvieną dieną tempė jį į teismo rūmus. Jie besąlygiškai palaikė Kolina, tačiau to neužteko. Kolinas buvo pripažintas kaltu. Pasirodo, jis buvo ne tik patyręs investuotojas, bet ir meistriškas sukčius.

Vienas iš buvusių Kolino klientų netgi nusižudė. Džeksono tėvas buvo nuteistas dvidešimčiai metų kalėjimo, ir sūnus iki šiol nė karto nebuvo jo aplankęs.

Džeksonas tikėjosi, jog pasimatymų kambaryje kaliniai ir lankytojai bus atskirti medinėmis tvorelėmis, nepralaidaus stiklo sienomis, o kalbėti teks į senovinio telefono ragelį. Todėl nustebo pamatęs erdvų, šviesų kambarį, panašų į vidurinės mokyklos valgyklą. Čia stovėjo daugybė apskritų raudonų stalelių, prie kiekvieno jų – po keturias kėdes. Langai buvo kvadratiniai, grindys – lyg šachmatų lenta. Netoliese vaikštinėjo keli apsaugininkai. Regis, daugelis lankytojų – nuteistųjų šeimynykščiai.

Vyras atsistojo prie vieno staliuko ir pažvelgė į Džeksoną. Šis ne iškart pažino savo tėvą. Kolinas buvo gerokai pasenęs: prie akių matėsi gilios raukšlės, skruostai išbalę ir įdubę. Laikysena – nebe tokia tiesi, plaukai išretėję.

Vis dėlto Džeksonas atpažino Koliną, tėvas šypsojosi.

Džeksonas ne. Jis čia atėjo prieš savo valią. Nesuprato, kodėl tėvas taip maldavo jį aplankyti – nuolat siuntinėjo elektroninius laiškus bei žinutes. Džeksonas čia atėjo, kad viskam padarytų galą.

Jis ryžtingai žengė prie tėvo, pasiryžęs kuo greičiau baigti šį absurdišką pasimatymą.

– Tėti, – šaltai kreipėsi Džeksonas ir atkišo ranką nenorėdamas apkabinti tėvo. Šiaip ar taip, tai būtų kvaila.

– Labas, sūnau, – jausmingai pasisveikino Koliną spausdamas sūnui ranką.

Džeksonas nesitikėjo, jog tėvas taip susijaudins.

Netrukus jis pastebėjo prie stalelio sėdintį nepažįstamą vyrą. Iš pradžių pyktelėjo, tačiau netrukus pagavo smalsumas: kas jis toks?

– Džiaugiuosi tave matydamas, – pridūrė Koliną.

Džeksonas nieko neatsakė, tik kilstelėdamas antakius įtariai dirstelėjo į nepažįstamąjį.

Koliną atsikrenkštė ir paleido sūnaus ranką.

– Džeksonai, čia – Trentas Kordis. Jau keletą metų esame kameros kaimynai.

Džeksonas nustebo: kodėl tėvas į šį susitikimą atsivedė kitą kalinį? Vis dėlto jis nenorėjo švaistyti laiko tuščioms kalboms ir beprasmiškiems klausimams.

Džeksonas metė žvilgsnį tiesiai į tėvą.

- Ko nori?

Džeksonas įtarė, jog galbūt Koliną nuspręsta paleisti anksčiau laiko. Net jei taip ir būtų, jis niekuo nepadės tėvui. Kolinui liko dar treji metai bausmės ir Džeksonas buvo įsitikinęs, kad jis nusipelnė atlikti ją iki galo.

Kolinas elgėsi labai savanaudiškai, jo veiksmams pakenkė daugybei žmonių, ypač - Džeksono motinai. Po teismo ji labai kankinosi, pradėjo gerti bei piktnaudžiauti nuskausminamaisiais, galiausiai susirgo vėžiu ir mirė, praėjus vos penkeriems metams, kai Džeksonas baigė mokyklą.

Kolinas parodė pirštu į vieną kėdę.

- Ką gi, prisėsk.

Džeksonas nenoriai klestelėjo ant metalinės kėdės.

- Trentas turi nemalonumų, - atsisėdęs kalbėjo toliau Kolinas.

Iš pradžių Džeksonas pagalvojo neturįs nieko bendro su šio nepažįstamojo problemomis. Vis

dėlto jis nieko neklausė, tik kantriai laukė.

Tada įsiterpė Trentas.

- Tai dėl mano dukters. Aš čia sėdžiu tik trejus metus. Įvyko nesusipratimas, tikrai, prisiekiu...

- Pasilaikyk visus paaiškinimus sau, - atkirto Džeksonas.

Prieš septyniolika metų Džeksonas klausėsi beveik tokių pačių Kolino pasiteisinimų: neva jį pakišo, neteisingai įkalino, paskyrė per didelę bausmę. Džeksonas visai nenorėjo klausytis nepažįstamojo tauškalų.

- Na, taip... - nutęsė Trentas.

Džeksonas dirstelėjo į laikrodį.

- Mano dukra tapo aplinkybių auka, - toliau kalbėjo nepažįstamasis. Tada įkišo ranką į mėlynų marškinių kišenę. - Dėl visko kalta Gerhardų šeima. Nežinau, ar esi apie juos girdėjęs.

Džeksonas atžariai linktelėjo.

Trentas išsitraukė iš kišenės nuotrauką ir padėjo ją ant stalo priešais Džeksoną.

- Juk ji tikra gražuolė?

Džeksonas pažvelgė į nuotrauką.

Taip, mergina iš nuotraukos buvo tikrai labai daili - jai buvo per dvidešimt, ji turėjo vešlius

rudus plaukus, kerinčią šypsena ir švytinčias žalias akis. Atrodė pačiame jėgų žydėjime.

- Ji ruošiasi tekėti, - tarė Trentas. - Už Verno Gerhardo. Toji šeima viską gerai slepia, tačiau čia, kalėjime, Gerhardai puikiai žinomi. Vernas - jaunas sukčius, meistriškas apgavikas. Kaip ir jo tėvas bei senelis.

Regis, ta mergina nesugeba išsirinkti normalaus vaikino. Bet Džeksonui tai nelabai rūpėjo. Jis yra matęs daugybę nesėkmingai ištekėjusių moterų, netgi tokių, kurių vedyboms nepritarė tėvai. Vis dėlto Džeksonas nesuprato, kodėl Trentas būtent jam pasakoja apie savo dukterį.

Džeksonas pažvelgė į Koliną.

- O ko tu iš manęs nori?

- Norime, kad sustabdytum vestuves, - be užuolankų atsakė Džeksono tėvas.

Džeksonas ne iš karto suprato Kolino žodžius.

- Kodėl turėčiau tai daryti?

- Jam reikia tik jos pinigų, - įsiterpė Trentas.

- Juk ji suaugusi moteris, - Džeksonas dar kartą pažvelgė į nuotrauką.

Regis, Trento dukteriai dvidešimt šešeri arba dvidešimt septyneri. Trisdešimties greičiausiai

dar nėra. Ji labai graži, o jei dar ir turi pinigų, vadinasi, privalo žinoti, jog gali tapti prasisiekėlių auka. Bet jei ji pati to nesupranta, Džeksonas nieko negali padaryti.

Vėl prabilo Kolinai:

- Trento dukra nesuvokia, kad yra apgaudinėjama. Ji labai dora ir sąžininga - tokia buvo visą gyvenimą. Jei ji sužinotų tiesą, tuojau pat nutrauktų sužadėtuves.

- Pasikalbėkite su ja.

- Ji nenorės manęs klausytis, - apgailestavo Trentas. - Puikiai tai žinau. Nuo to laiko, kai patekau į kalėjimą, ji manimi nebepasitiki. Be to, ji manęs išsižadėjo.

- Džeksonai, tu tikriausiai puikiai supranti Trento dukters padėtį, - aštriai mestelėjo Kolinai.

- Tai *štai* ką norėjai man pasakyti, - Džeksonas atsistojo. Nieku gyvu neleis, kad šie seniai sukeltų jam kaltės jausmą.

- Sėskis, - paprašė Kolinai.

- Maldauju, - neatlyžo Trentas. - Prieš kurį laiką jos vardu užrašiau deimantų kasyklą.

- Jai pasisekė.

Galbūt ta moteris išsirinko netinkamą su-tuoktinį, tačiau bent jau turi užtektinai pinigų

patogiam gyvenimui.

- Mano dukra iki šiol apie tai nežino, - išsivadė Trentas.

Šįsyk Džeksoną pagavo smalsumas.

- Ji nežino, kad jai priklauso deimantų kasykla?

Abu kaliniai papurtė galvą.

Džeksonas paėmė merginos nuotrauką ir dar kartą pasižiūrėjo. Trento dukra neatrodė naivi, priešingai, panėšėjo į protingą moterį. Be to, buvo labai graži. Džeksonas jau aštuonerius metus dirbo privačiu detektyvu, todėl išsyk pastebėjo visus geriausias merginos bruožus.

- Išklausk iki galo, - maldavo Kolinai. - Prašau, sūnau.

- Nevadink manęs šitaip.

- Gerai, kaip pasakysi, - linktelėjo Kolinai.

- Prašau, įsikalk į galvą: Gerhardai pavojingi, - gąsdino Trentas.

- Pavojingesni net už jus abu? - Džeksonui nepatiko jį apėmęs smalsumas, tačiau negalėjo jo nuslopinti. Jam buvo įdomu.

- Taip, - atšovė Trentas.

Džeksonas nežinojo, ką daryti, todėl atsisėdo. Jei dar dešimt minučių praleis čia, tikrai nenutiks nieko blogo.

- Gerhardai nugirdo apie deimantų kasyklą, - labai rimtai dėstė Trentas.

- Tikrai? - sudvejojo Džeksonas.

- Taip.

- Kaip sužinojai?

- Man pasakė draugo bičiulis. Prieš metus kasykloje buvo atrasta didžiulė nauja gysla. Vos po kelių dienų Vernas Gerhardas pasipiršo mano dukteriai. Neaišku, kiek deimantų bus iškasta naujojoje vietoje, bet pelnas bus didžiulis.

- Žurnalistai suuodė?

- Ne, jie nieko nežino.

- Tai kaip apie atradimą sužinojo Gerhardų šeima?

- Paskalos sklinda žaibiškai, be to, jie turi įtakingų draugų. Jei žinai, ko klausti, gali išknisti praktiškai viską.

- Pernelyg didelis sutapimas.

- Nieko panašaus, - griežtai atkirto Trentas.

- Gerhardai labai gobšūs. Jie sužinojo apie deimantų kasyklą ir įviliojo mano dukterį į gudrias pinkles. Bet vos išdžius rašalas ant santuokos liudijimo, Gerhardai ją apvogė ir paliks tuščiomis kišenėmis.

Džeksonas smiliumi vedžiojo per merginos

veidą.

- Bet ar turi kokių nors įrodymų? Neabejoti, jog Vernas Gerhardas jos nemyli?

Trento dukra graži, skaisčiaveidė protingomis akimis, todėl ją įsimylėtų kiekvienas vyras, net jei ji ir neturėtų pinigų.

- Kaip tik dėl šios priežasties esi mums reikalingas, - įsiterpė Kolinai.

- Atskleisk jų apgavystę, - įkalbinėjo Trentas. - Iššniukštink apie visus šlykščius jų darbelius ir papasakok Kristei. Įrodyk, kad Vernas jai meluoja, ir sustabdyk tas nelemtas vestuves.

Vadinasi, Trento dukra vardu Kristė. Labai jai tinka.

Džeksonas pradėjo mintyti, skaičiuoti laiką, kurio prireiks atskleisti Gerhardų šeimos paslaptims. Šiuo metu Džeksonas neturėjo daug darbo *Skubių tyrimų agentūros* Čikagos skyriuje, todėl planavo apsilankyti Bostone ir šnekėtelti su partneriais apie įmonės plėtrą. Vis dėlto tai nėra skubu - Džeksonas galės skirti šiek tiek laiko Kristės problemoms.

Juk ji tokia dailutė. Tiesiog pritrenkianti. Nė viena Bostono skyriaus darbuotoja tikrai nėra tokia graži.

- Na, ar sutinki? - galiausiai paklausė Kolinai.

- Pasidomėsiu šia situacija, - atsakė Džeksonas, kišdamas Kristės nuotrauką į kišenę.

Trentas prasižiojo, lyg norėtų susigražinti dukters nuotrauką. Bet netrukus suspaudė lūpas - regis, šįsyk bus geriau prikąsti liežuvį.

- Susisieksi su mumis? - neatstojo Kolinai.

Iš pradžių Džeksonas pamanė, jog visa ši istorija - tik pretekstas Kolinui palaikyti su juo ryšį. O jei Kolinai nori jį apgauti? Juk jis puikiai moka vaidinti ir apsimetinėti.

- Vestuvės šeštadienį, - pridūrė Trentas.

Tai sudrumstė įtarias Džeksono mintis.

- Šį šeštadienį?

- Taip.

Liko tik trys dienos.

- Kodėl neprašėte anksčiau? - paklausė Džeksonas. - Ką galima sužinoti vos per tris dienas?

- Prašėme, - ramiai atsakė Kolinai.

Džeksonui atvipo žiauna. Taip, tai tiesa, Kolinai bandė su juo susisiekti beveik mėnesį, bet Džeksonas nenorėjo palaikyti jokių santykių. Jis daugybę metų neatsakinėjo į tėvo laiškus ir nesijautė kaltas....